

РЕШЕНИЕ

№ 6215

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 13.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7916** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Р. М. Ю., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., срещу РЕШЕНИЕ №1806 от 29.07.2020г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението – се моли същата да бъде уважена. Навеждат се доводи за наличие на основания за оспорване по чл.146, т. 3 и 4 АПК – съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. На първо място се твърди, че административният орган не е съобразил факта, че съществува заплаха за живота и сигурността на жалбоподателя в страната му на произход. Жалбоподателят сочи, че административният орган неправилно е анализирал бежанската история. Излагат се аргументи срещу наличието на констатирано от органа противоречие в бежанската история. Подчертава се, че ответникът не е обсъдил тези обстоятелства и съответно не е стигнал до извод, че на жалбоподателя следва да бъде предоставен хуманитарен статут. Позовава се на принципа на забрана за връщане в страната на произход /non refoulement/. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, както и се представлява се от адв. К. и поддържа жалбата си. Представя се писмено становище. Лично оспорващият сочи, че е болен -има високо кръвно, приложени са епикризи, които не са съобразени.

Твърди че не може да бъде върнат, защото в страната му няма спокойствие. Сочи, че е в България от пет години и не е извършил престъпление.

Ответната страна чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок, от надлежна страна, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството за закрила е започнало по молба вх.№РД09-2065 от 22.11.2019г. на л. 61 на Р. М. Ю. от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., кюрд по народност, вероизповедание – мюсюлманин - сунит, семейно положение - женен, с лични данни установени по чл.30, ал.1 т.3 от ЗУБ. Посочената молба не е последваща по смисъла на пар.1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

За първи път гражданинът на И. е подал молба за международна закрила вх. № 2773/02.09.2016 г. на РПЦ-С., като в образуваното по същата административно производство жалбоподателят е подал молба рег.№ УП 18992/14.09.2016 г. на ДАБ-МС, с която е изразил желание за прекратяване разглеждането на молбата му за предоставяне на международна закрила на българска територия, тъй като желае доброволно да се завърне в страната си по произход И.. С решение №14158/27.12.2016г. на заместник-председателя на ДАБ при МС производството за предоставяне на международна закрила на Р. М. Ю. е прекратено. Чужденецът е обжалвал административния акт и с Решение № 1285 от 28.02.2017 г по адм. дело № 577 по описа за 2017г., Първо отделение, 57 състав на Административен съд - София — град (АССГ) е отхвърлена жалбата му. С Решение № 4629 от 11.04.2018 г. по адм. дело № 7215/2017 г., Трето отделение на Върховния административен съд (ВАС) е оставил в сила решението на АССГ.

Чуждият гражданин е подал молбата за международна закрила с рег. № УП 18992/18.11.2019г. на РПЦ-С., която с решение № 54-ОК от 19.11.2019 г. на интервюиращ орган на ДАБ-МС е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Самоличността му е снета по реда на чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

На осн. чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, което е видно от положения подпис на л.56. Интервюто е проведено в присъствието на преводач. Видно от протокола за проведено интервю, Р. М. Ю. твърди, че е напуснал И. на 25.04.2015 г. заедно със своето семейство, като са преминали на българска територия през ТУРЦИЯ. Първоначално на българска територия са влезли децата на молителя Р., Б. и Ш., последвани от съпругата му - А. и двете им малолетни деца — И. и Джихад. Кандидатът за закрила заявява, че след престой от една година и два месеца в [населено място], пристигнал нелегално на българска територия в средата на месец юни 2016г.. Допълва, че А. и малолетните им деца са напуснали България и достигнали до Германия, където са подали молба за международна закрила, а неговият син Ш., който също е напуснал територията на България е влязъл в С., откъдето е бил върнат в И.. Молителят заявява, че в България е останал с децата си Р. и Б..

Жалбоподателят е заявил пред административния орган, че е роден в [населено място], Иракски К., където е живял до 2010г., след което до напускането на страната е живял в [населено място], намиращ се между градовете Ш. и М.. Сочил, че в [населено място], И. живеят шестима негови братя и една сестра, както и синът му Ш., който се е завърнал в [населено място] през 2017г. и е сключил брак на 06.07.2019г.. Заявява, че от първия си брак има три деца - Р., Б. и Ш.. През 2010г. е сключил брак с А. М. Ю. и цялото семейство се е преместило при нея в [населено място]. Заявява, че не е членувал в политически партии или организации. Молителят твърди, че през 2007г. е бил в С., където е бил регистриран с молба за закрила пред ВКБООН, като пояснява, че е бил единствено регистриран и с него не е било провеждано интервю.

Чуждият гражданин мотивира молбата си за закрила с проблеми с членове на групировката Ислямска държава (ДАЕШ). Разказва, че през 2014г. ДАЕШ са нападнали М. и целия район. През месец октомври 2014 ислямистите са атакували [населено място], като са превзели града. Сочил, че след това ходжата/имама на града - А. А. М., се е обадил по телефона на Р. М. Ю. и го е извикал в джамията, за да поиска двамата му синове да отидат да себият на страната на ДАЕШ, а дъщеря му, която тогава е била на 12г., да се омъжи за един от членовете на групировката — А. Х., на 52 години. Чужденецът е отказал. През месец ноември 2014г. в дома на молителя са дошли ходжата и горепосочения А. Х., като отново поискали дъщерята на молителя да се омъжи за последния. Молителят помолил за отсрочка от 20 дни заради разликата във възрастта. През месец февруари 2015 г. Р. М. Ю. е подал жалба в полицейското управление на [населено място], намиращо се в близост до града, в който е живял. Пояснява, че я е подал там, тъй като в [населено място] нямало присъствие на властите. Жалбата е била свързана с това, че от ДАЕШ насилствено искат да вземат дъщеря му за съпруга на свой член. Твърди, че от полицията са го посъветвали да избяга.

Р. М. Ю. е посочил пред административния орган, видно от протокол за проведено интервю на л.45-49, че не е получавал други заплахи и не е имал проблеми във връзка с принадлежност към някоя от категориите по чл. 8, ал. 1 ЗУБ - раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Също така е споделил, че не е членувал в политическа партия или организация, както и във въоръжена групировка. Твърди, че не е влизал във взаимоотношения с армията или с полицията в държавата си на произход.

В хода на административното производство е приета справка вх. № МД-257 от 14.05.2020 г. на л. 20-23 относно актуалната обстановка в И., съдържаща данни за общото положение в страната – форма на държавно управление, права и свободи на гражданите – религиозна свобода, актуална политическа и икономическа обстановка, актуална информация за Иракски К., по-специално [населено място] – икономическо състояние, мерки за справяне с коронавируса COVID-19, присъствие на ислямисти, положение на кюрдите в [населено място].

При така изложената фактическа обстановка ответникът е формирал извод, на първо място, за наличие на съществени противоречия в представената от кандидата за закрила бежанска история, съпоставена с данните, предоставени от Р. Р. М. – дъщеря на молителя, и от Б. Р. М. – син на молителя. Последните заявили, че докато са живели в И., не са пребивавали извън [населено място], а баща им Р. М. Ю. е живял отделно от тях със семейството си. Сочил се, че изложеното е в противоречие с твърденията на кандидата за закрила, че е живял с цялото си семейство в [населено

място], който е бил превзет от ДАЕШ. Също, че член на групировката е дошъл в дома му в присъствието на дъщеря му и поискал да се ожени за нея, след като същата е живяла в друг град и не е била свързана по никакъв начин с ДАЕШ. Излагат се мотиви, че е малко вероятно представеният документ от властите на И. –полицейско ръководство [населено място], свидетелстващ според молителя за описаните събития около насилственото сключване на брак с Р. Р. М., да отразява сочените факти, тъй като, на първо място, не се подкрепят от свидетелските показания на дъщеря му, и на второ, поради представянето му едва през 2019г. при положение, че същият е издаден на 15.02.2015г.. С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл.8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 ЗУБ за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. Поради изложеното по молбата на Р. М. Ю. е отказано предоставяне на международна закрила.

В СЪДЕБНОТО производство нови доказателства и искания не са направени от жалбоподателя. Ответникът е представил справка от 31.07.2020г. за актуалната обстановка в И.. По делото са приобщени писмени доказателства –протоколи за проведени интервюта с Р. Р. Ю. и Б. Р. Ю. – деца на жалбоподателя от първия му брак. Безспорно е, че същите са подали молби за закрила, във връзка с което са проведени интервютата с протоколи, представени по делото на л. 25-32. Видно от протокола от проведеното интервю с Б. Р. М., той е посочил, че майка му е починала в автомобилна катастрофа, а жалбоподателят заявява, че същата е починала след боледуване. Същият не съобщава да е живял с баща си в [населено място], където е бил посетен от членове на ДАЕШ. Твърди обратното, че е живял единствено в [населено място] с майка си до нейната смърт, а след това с по-големите си братя и сестра си Р.. По време на интервюто присъствала последната като придружител на непълнолетния Б., като споделя, че баща им Р. Ю. живее с новото си семейство, тъй като мащехата им не желае да живеят в дома им и ги посещава един път годишно. На поставените въпроси относно причината за напускане на И. Б. Ю. не споменава за контакти с членове на ДАЕШ или с имама на Х., а твърди, че не е срещал ислямисти. Не споделя въобще да е посещавал баща си в този град. По време на интервюто Р. Р. М. споделя, че с братята ѝ са напуснали страната си на произход, защото след смъртта на майка им е нямало кой да се грижи за тях и са търсели по-добър живот извън родината си, споменава и че целта им е била Германия, където смятат, че животът им ще бъде по-уреден и ще намерят етническа толерантност. Не споделя да е имала контакти с членове на ДАЕШ, нито който и да е от семейството ѝ, не споменава да е посетила полицейското управление в [населено място] с цел да подаде жалба относно насилственото ѝ принуждаване към брак с ислямист.

С оглед изложеното и съставът след собствен анализ на бежанската история намира, че изводите на ответника касателно същата са правилни. Във връзка с последното -неправдоподобно изглежда дори дъщерята да не спомене напр. факта за посещение в полицията при положение, че е била лично засегната и е присъствала при подаване на жалбата, а още повече че Р. Ю. твърди, че именно това е причината да напуснат И..

С оглед на изложеното съдът констатира установеното от административния орган противоречие в изложените от жалбоподателя данни, съпоставени с тези предоставени от децата му. Без никакво съмнение жалбоподателят е заявил, че от 2010г. до напускането на И. е живял с Б. и Р. в [населено място], а последните твърдят, че след смъртта на майка им баща им е живял с новото си семейство отделно от тях. Тъй като това е от съществено значение при оценката на достоверността на

разказа за причините за напускане на страната на произход –а именно заплахите, отправени към жалбоподателя от член на ДАЕШ, съдът намира също, че тези факти не са доказани. Правилно не е кредитирано като достоверно и представеното на л. 34 Удостоверение от полицейското управление в Ш. (с превод на български език от ДАБ на л. 33) по причина, че същото е представено пред ответника повече от 4 години след издаването му и едва след повторното разглеждане на молбата за закрила. Това навежда на извода, че същият е съставен за целите на доказване на бежанската история на жалбоподателя в производството по предоставяне на закрила и настоящото съдебно производство.

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място видно от заповед №РД 05-392 от 30.06.2020г. /л.19/ на основание чл. 52 ЗУБ Председателят на ДАБ е упълномощил ответника Д. И. в качеството му на заместник-председател на ДАБ с правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ – да предоставя, отказва, отнема и прекратява международна закрила в Република България; отнема временна закрила в случаите по чл. 17, ал. 5 от ЗУБ; с изключение на правосъието са отнема закрила. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентиранията правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от Р. М. Ю., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис на л. 59 върху писмено копие на Указанията, за проведеното интервю чужденецът е уведомен /л.56/, в него са участвали преводач от арабски език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси.

Не се споделя доводът в жалбата за немотивираност на акта и постановяването му при неизяснена фактическа обстановка, вкл. и необсъждане на актуалната обстановка в страната му на произход. Обсъдена е актуалната обстановка в И. и Иракски К., като са цитирани в решението различни източници на информация, и е формиран извод, че ситуацията в страната не се характеризира като въоръжен вътрешен или международен конфликт.

По приложението на материалния закон, също съставът намира, че същият е правилно приложен. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация.

Правилно административният орган е обосновал извода за липсата на предпоставките за приложение на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, тъй като в процесния случай по отношение на чужденеца не са налице конкретни данни и доказателства, които да обосноват извод за основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение.

Както самият той посочва при проведеното интервю, същият не е членувал в политическа партия или организация, както и във въоръжена групировка, както и че не е имал проблеми с официалните власти в страната на произход, не е бил арестуван, съден или осъждан, срещу него и негови близки няма образувани дела, няма контакти с армията и полицията в държавата по произход. Тези негови твърдения обосновават извод за липсата на основания по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Изложеното оплакване за заплахи във връзка с женитбата на дъщеря му са по-скоро от личен характер и не могат да бъдат квалифицирани по посочените разпоредби на закона.

Наред с това, твърдените от жалбоподателя заплахи срещу личността и живота му са се случили в края на 2014г. и то при различна вътрешна обстановка, характеризираща се най-вече с присъствието и контрола на ДАЕШ над част от територията на И.. Към настоящия момент, видно от представените по делото справки за актуалната обстановка в страната, силите на Ислямска държава са отблъснати от официалните власти в коалиция с кюрдската „П.“, американските военни и други многонационални партньори, а на територията на цялата държава действат множество вътрешни сили за сигурност, които като цяло поддържат реда в страната. С оглед на това се налага извод, че към момента са неоснователни опасенията на жалбоподателя за саморазправа спрямо него от членове на ДАЕШ.

По отношение на основанията за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 ЗУБ- също изводите на ответника са правилни. Предвид данните, съдържащи се в интервюто на молителя, решаващият орган е приел, че липсват доказателства жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ - като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, или наказание. Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съгласно чл. 9, ал. 2 субекти, извършващи тежки посегателства по ал. 1, могат да бъдат: 1. държавата; 2. партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната

територия; 3. недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. В тази връзка, както вече беше посочено, самият жалбоподател твърди, че не е имал проблеми с официалните власти, не е бил задържан, съден или осъждан, не твърди също така спрямо да е оказвано насилие. Следователно, споделят се от съда изводите на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ.

Относно приложението на разпоредбата на т. 3 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи, срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, следва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., съгласно което използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство - по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ -термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални

власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

В това отношение следва да се уточни, че колкото по -способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по -ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Съдът намира, че правилно е прието, че от приложената справка на дирекция "Международна дейност" на ДАБ - МС не може да се обоснове извод, че в страната на произход на бежанеца има безогледно насилие, което да достига толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че със самото му присъствие на територията на съответната страна или евентуално на съответния район лицето се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. По делото е приложена справка вх.№МД-257/14.05.2020 г., част от административната

преписка, като е приобщена и справка вх.№МД-549 от 13.10.2020 г. на л. 143-147. Двете не се различават съществено по изложените в тях данни. Сочи се, че в края на 2017 г. коалиция от иракски въоръжени сили, кюрдската „П.“, американските военни и други многонационални партньори успешно са сложили край на териториалното присъствие на организацията „Ислямска държава“. Също че значителна хуманитарна помощ от международни донори подкрепя усилията за възстановяване и стабилизиране на тези райони, които са били контролирани от ИД. Относно сигурността на страната е посочено, че множество вътрешни сили за сигурност действат на територията на цялата държава, редовните въоръжени сили и вътрешните правоприлагащи органи като цяло поддържат реда в страната. Правилен е изводът на административния орган, че в случая ситуацията в И. не може да се подведе под дефиницията за вътрешен въоръжен конфликт, тъй като действията на Ислямска държава представляват спорадични актове на насилие, имат определени цели и не са в състояние да предизвикат масов ефект. Видно от изложеното в представените справки в настоящия момент вътрешната обстановка в страната е сложна, но причината е фискалната криза, последвала от спада в цената на петрола, световната пандемия, предизвикана от коронавирус инфекцията, справянето с която е предизвикателство за всяка държава. Всичко това е довело до масови протести от октомври 2019 г., при които се е стигнало до сблъсъци с официалните сили за сигурност.

Всичко това води до извода, обоснован и от административния орган, че в настоящия момент в страната не е налице въоръжен вътрешен или международен конфликт по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Наред с това, посочено е, че обстановката в частност в Иракски К., не може да се характеризира като несигурна, същата е стабилна, а [населено място], където е роден и има близки жалбоподателят, е най-развитият и сигурен град в И.. В него се намират Д. университет, представителства на международни неправителствени организации и има значителни чужди инвестиции, поради което кандидатът е можел да се установи там. Отделно, относно [населено място] и Иракски К. като цяло се сочи в справката, че разполага с голяма и развита армия, собствени сили за сигурност, редовни контролни пунктове по границите и периметъра, които поддържат нивото на сигурност.

Съдът намира, че правилно е изложена от административния орган възможността за вътрешно разселване на жалбоподателя, още повече че същият има лични причини да се завърне в родния си [населено място]. Следователно намира приложение разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

Относно цитираната в жалбата позиция на ВКБООН, изразена в съображения за международна закрила по отношение на лица, избягали от Република И., същата е относима към минал момент – май 2019 г., поради което съдът намира, че не е нужно обсъждането ѝ в настоящите мотиви. Наред с това, вече беше обсъдена актуалната обстановка в страната към месец октомври 2020 г., изложени са направените в тази връзка изводи относно приложимото материално право и същите не следва да бъдат повтаряни.

Не са налице основания за по-специално третиране на лицето с оглед твърденията му, че има заболяване. Видно от §.1 на ЗУБ уязвимите лица са такива с увреждания, каквато хипотеза не се релевира. Неотносими са доводите за това колко дълго лицето е било на територията на РБ и какво е било поведението му, тъй като не са свързани с основанията за закрила.

С оглед изложеното правилно ответникът и по същество е констатирал, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Р. М. Ю., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., срещу РЕШЕНИЕ №1806 от 29.07.2020г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

Съдия: